

Zatím co ty spíš

Černý Mirek

Piknik dalšího dne pomalu končí,
ulice, náměstí, parky, nábřeží i domy se choulí pod teplou houní noční tmy,
jen tu a tam ještě některé okno pohne víčky ospalých skel,

aby se napilo pohádkového koktejlu slunce,
který na stříbrných podnosech hvězd a měsíce roznáší pozorný hostitel.
A v jeho světle vidím, jak se ve snu usmíváš.

Nikdy dřív jsem netušil, jakou utajenou krásu v sobě skrýváš.
Přišel jsem v noci a říkám ti: holčičko,
ale přitom nevím, zda ti tak budu moci říkat ještě až se ráno probudíš.
Přijde večer, večer stejný jako všechny dřív,
skočíš tátovi na klín, otevřeš náruč a položíš mu ruce kolem krku.
Ale ráno, ráno už budeš příliš velká, abys to udělala znovu.
Jsi obraz, který kouzlí čas. A stejně jako on se měníš přímo před očima.
Příliš malá, abys mohla řídit auto, ale už dost velká, abych tě uspával pohádkou.

Je to velké tajemství, o němž jsem ti nikdy nevyprávěl.
Tajemství cesty, jejíž každá část vede ze včerejška do zítřka.
Není to cesta snadná, ale ty po ní půjdeš stále dál
a necháš za sebou panenky, kočárky, medvídky, barevné míče, mýdlové bubliny,
papírové draky i mně.
Slibuji, že ti nikdy nebudu vyčítat, až poznáš, že svět je mnohem zajímavější,
než tvůj táta.
Hm, včera jsme byli na procházce, ty jsi se někam zadívala
a najednou jsi se začala bát, že jsem se ti ztratil.
A vidíš, možná už zítra se budu bát já, že se zase někam zadíváš a pak odejdeš
s někým úplně jiným.
Je to tak zvláštní: jak rosteš, přestáváš mít strach a já se začínám bát.

Věčný, neomylný čas počítá tvé minuty,
oblaka úzkostlivě střeží své nejjasnější hvězdy,
ale ani slunce neuchrání své nejteplejší paprsky, když je zavolá blankytná o
bloha letního dne.
Ne, nikdy jsem nevěřil, že budeš žít v domě svých hraček,
ale až vyrosteš z mého náručí a můj svět bude pro tebe příliš malý,
nikdy nezapomenu, jak jsi vířila prach a roznášela panenky po celém domě.

Nosila jsi s nimi i kus slunce.
Prach se usadil, panenky uklidila máma, ale tvoje zář zůstane navždy v nás.
Tak tady jsem a vyprávím ti, zatím, co ty spíš. Vlastně protože spíš.

Kdybys viděla moji tvář, jistě by ses ptala na co myslím.
A já – asi bych nedokázal říct ani slovo. Dívám se na tebe a vidím spící krásu.
Teď už se jen skloním, abych tě políbil. Nevzbudíš se, dobře to vím,
vždyť podle pohádky jen krásný mladý princ může otevřít tvé oči
a já jsem jen otec budoucí ženy. Tak tedy spi.
Kdo ví, možná už zítra se probudíš a budeš velkou slečnou
a vůbec si neuvědomíš, že jsi se změnila uprostřed svého snu.

Ale možná, že to poznáš na mně. Až jednou budu docela jiný.
Trochu zamyšlenější, trochu vážnější, trochu smutnější, ale nesmírně bohatý.
Dnes v noci jsem viděl princeznu.
A cítím se jako král.